

Hadi Istvánné
(Bodócs Ilona)
(1934-2022)

Újabb veszteség érte iskolánkat: eltávozott közülünk Ili néni, vagy ahogyan a kollégái szólították, Csöpi. Humora, öniróniája, életbölcssége a tanári kávézó szívesen hallgatott mesélőjévé tette, gyakran láttuk, amint egy-egy lyukas órában kötögetett – példáját többen is követtük.

Kiegyensúlyozottsága miatt nem is gondoltuk, hogy milyen nehéz évtizedek állnak mögötte: a háborúban elvesztette édesapját, származása miatt nagy nehézségek árán jutott be a szegedi egyetemre, ahol 1957-ben szerzett matematika – fizika szakos diplomát.

1958-ban került iskolánkba, és 1989-ben innen vonult nyugdíjba. Főleg fizikát tanított, de matematikából is vezetett felvételi előkészítőket és szakköröket. Mindig azt tűzte ki céljául, hogy diákjai minél jobban elsajátítsák és megszeressék tantárgyait. Tanítványai közül sokan nyertek felvételt felsőoktatási intézményekbe, sikeres orvosok, mérnökök, tanárok, vállalatvezetők lettek. A szaktárgyak tanítása mellett különös gondot fordított a gyerekek nevelésére, több alkalommal is vállalt osztályfőnökséget.

Olyan pedagógus volt, aki a reál tárgyak ismeretén túl széles humán műveltséggel is rendelkezett. Órákon át beszélgetett festészetről, irodalomról, történelemről nemcsak a szakos kollégákkal, hanem a diákjaival is. Sokat olvasott, ismerte a tudósok életét, a művészek életútját, minden érdekelte az ókori kultúrától napjainkig. A magyar történelemben különösen az Árpád-házi királyok uralkodásával foglalkozott, az Árpád-ház családfája bekeretezve függött a szobája falán.

A Bányaiban töltött évtizedek nemcsak számára voltak meghatározóak, tanítványai és kollégái is szeretettel és tisztelettel emlegetik még ma is. Sok kedves tanítványa éveken, évtizedeken keresztül látogatta, szoros kapcsolatot tartott velük. Sokuknak a gyermekeit, unokáit is tanította.

Mikor egy kedves volt tanítványa meglátogatta a kórházban, azt kérdezte tőle Ili néni: „Ugye nem éltem hiába?”

Nem élt hiába!

Sit tibi terra levis. (Legyen neked könnyű a föld.)